

Att våga gå vidare

Vad tänker du på? Visst har du sett reklamfilmen?

När du varit med om en cancerresa så hamnar livet i ett spår som kan vara svårt att ta sig ur. Även om läkaren säger att hopp och lek du är frisk så finns alla rädslor kvar därinne där både kropp, knopp och själ hamnar som i en "krigszon". Jag vet att jag får fortsätta leva vidare, men hur gör jag det då? Hur tar jag mig ur denna chock och hur går jag vidare?

Så enormt och stort, men så otroligt svårt!

Det här är en krönikeserie om ta sig igenom resan med det stora C:t och att återta livet igen. Jag har ställt ett antal frågor till några av dom människor jag träffat på som också har genomgått en resa med stora C. Dom har modigt svarat på mina kanske något konstiga frågor och dom tänkte jag väva in i mina krönikor här framöver.

Mitt i livet

Tänk dig att vara en ung kvinna i en familj med små barn. Tänk dig alla tankar som snurrar runt i kvinnans tankar. Det är ju inte enbart mig själv det här drabbar utan det är hela familjen och mina barn. Hur kan jag utsätta mina barn för det här? Det är även människor omkring mig som måste ta hänsyn till mig eller är det jag som måste ta hänsyn till dom?

Vem ska ta hänsyn till vem i en resa med stora C?

Många försöker vara omtänksamma, men många kan tycka är du inte frisk nu och så finns dom som inget säger alls. Dom där som enbart vill slippa delta och håller sig tom undan tills faran är över och väntar på att allt ska bli som vanligt igen. Men vi vet, det blir ju aldrig som förr och vanligt igen.

Det är därför det är viktigt att hitta "likasinnade" som genom resan med CancerRehabFonden eller bli aktiv i en grupp. För här vågar vi säga "vad vi tänker på" och här förstår alla dig på något sätt. För om du inte varit med så tyvärr du kommer aldrig att förstå så enkelt är det, men ändå svårt.

Familjen då?

Hon svarar att det händer ju som sagt var inte bara mig utan hela familjen och det vi har gjort är att vi har växt enormt genom den resa som varit. Jag inser också vilka människor som betyder något och vilka jag kan lämna. Att ha små barn gjorde också att jag kämpade

för att finnas till för dom och det gjorde att jag kom upp trots att jag kanske inte orkade.

Håret då?!?!?!?

Självklart måste jag fråga om håret då jag själv fick ha mitt kvar. Hennes svar är att det är helt klart en utmaning och en bearbetning så det bästa var att klippa håret rejält kort innan det började trilla av, men att tappa ögonfransar och ögonbryn det var en tuffare utmaning. Nu såg du helt plötsligt sjuk ut för utan hår på huvudet vad gör det, men utan ögonbryn och ögonfransar det är ju inte normalt. Det är ju mera sjukt. Det gäller att inse vadå håret? Vad gör det och nu är jag tuffare när det gäller att byta frisyrer och färger. Jag har roligare med mig själv efter att ha tappat den rädslan för just håret som så många har precis som du Tina.

Vad händer framöver?

Hon svarar vidare att jag har insett att livet är viktigt och det gäller både vad jag äter, tar mig för och vilka jag umgås med. Jag var med och startade en förening för unga kvinnor på min hemort för jag vill ge andra chansen att få det stöd som jag själv saknade. Perspektivet har helt klart ändrats och jag har släppt mycket på den oron som tidigare fanns i mitt liv.

Vilket råd vill du ge alla som är med om en resa med det stora C?

Tålmod och åter tålmod
Det man går igenom är så mycket större än man någonsin kan ana. Så stressa inte vidare utan försök acceptera att livet har förändrats fast vi inte har valt just denna förändring. Ta tid att hitta dig själv igen.

Vi har fått livet tillbaka! Därför vill vi ge tillbaka!

Att få ge tillbaka och ge andra möjligheten att få återta sina liv igen det är en enorm möjlighet Annika, Katrin och jag inte kunde motstå. Därför arrangerar vi denna insamlingsgala som går av stapeln på Eberneser i Luleå den 10 november till förmån för CancerRehabFonden www.cancerrehabfonden.se.

Mer information om galan på min hemsida.

Fortsättning följer...

Hälsoinspiratören Tina Persson
halsoinspiratoren@norrboten.se